

Umor negru, dar ce umor!

Este o aventură captivantă să-l urmărești pe Vlad Mugur pe traseele ce ni le croiește cu ajutorul dramaturgiei. Regizor cu respect de text și de actor, ființă de o singulară bonomie, iar în arendă un spațiu spiritual și ridică pe el edificii fascinante. Acum, cu trupa Teatrului din Piatra Neamț pleacă de la un text de Labiche, tehnician maestru al comediei "nepăsătoare" (cum i s-a spus), caricaturist de caractere, privitor cu scrâșnet la derizoriul societății sale și, cum s-a vădit (în pofida celor ce l-au privit de sus), al societăților care au urmat. Scrisă după marele succes avut cu "Pălăria florentină", piesa "Crima din strada Lourcine" (1856) pleacă de la o minusculă confuzie (data unui ziar) și se rostogolește bine ținută în frâu înspre umorul negru, care-i convine, ca un exercițiu de gen, regizorului Vlad Mugur. De puține ori, de foarte puține ori, am avut prilejul să văd o comedie cu adevărat neagră, la care, asistând, te prăpădești de râs sub semnul teroarei, așa cum se întâmplă aici. În decorul lui Helmut Stürmer - ziduri înalte de culoare sumbră, uși

multe deschizându-se pentru a nu intra nimeni ori pentru a aduce mereu - mereu - în goană personajele care se urmăresc și se ascund - demarează lent, să-i spunem, prologul, punerea în situație, precum un pregeneric, acțiunea. Vlad Mugur joacă ritmurile. La început, se vorbește rar, apăsător, simți chiar nevoia să-i împingi pe actori ca să afli mai repede, mai multe despre cine sunt și ce vor ei. După ce-ai aflat, în sfârșit, ei pornesc fuga, fuga, tropăind, învolburându-se, însoțiți de o muzică modernă în mare parte (avem și rap, și tehno), ca o ironie, aleargă și totaleargă, iar noi, din sală trebuie să-i urmărim, să le urmărim reacțiile, contrareacțiile ș.a.m.d. Orologiul mișcării schimbă ritmurile, dar bate mereu exact.

Claudiu Bleonț - pivotul acțiunii - renunță pe parcurs la teatralitatea din primele momente, se aruncă la rândul său în acel firesc al situației nefirești, drag inimii regizorului, în care ceilalți interpreți îl urmează necondiționat. Și astfel avem un nou chip al talentatului Claudiu Bleonț și o consolidare profesională la actorii trupei pietrene. Ovidiu Crișan, într-un

valet lenevos, comentator sceptic al evenimentelor - un fel de punere la punct în realitate, un fel de semn de exclamare la fiecare fapt în parte - este aproape de nerecunoscut. În goana generală, stă împlântat, se mișcă agale, emite sentințe. Toți clocotesc de enervare și el fierbe la foc mic, dând savoare prin contrast. Din gingașa Ioana Flora ies scânteii. Cu o coafură piramidală, îmbrăcată într-o rochie-caricatură, aleargă cu fatalități trăiri, serioasă și cu aplicație, în jurul soțului, vărului, musafirului nepoftit. Celui din urmă, interpretat de Pompiliu Ștefan, i-a prins bine lecția lui Vlad Mugur. Este dezinvolt și firesc în cele mai aberante situații: când frige la grătar un escarpin cu toc înalt, când îl plimbă prin scenă, când merge în patru labe sau două picioare, totul este făcut cu un profund aer de marțialitate asumată ca un șef bucătar ce se află și ca un mitocan în haine duminicale, ce este de fapt. Trei voci tinere, un clarinet și o trompetă însoțesc sarabanda stârnită de regizor în hohotul dezlănțuit al publicului.

Florica ICHIM

Teatrul Tineretului din Piatra-Neamț - "Crima din strada Lourcine" de Eugène Labiche. Traducere: Violeta Popa. Regia: Vlad Mugur. Decorul: Helmut Stürmer. Costumele: V. Járó Ilóna. Muzica: Nicu Alifantis. Distribuția: Claudiu Bleonț, Pompiliu Ștefan, Ioana Flora, Daniel Beșleagă, Ovidiu Crișan. Data premierei: 8 noiembrie 1998.